

Ams koerier

Andreas
Manna
Stichting

2012 nummer 2

Introductie

De Andreas Manna Stichting is een Nederlandse particuliere organisatie die iets doet aan de verbetering van levensomstandigheden van kinderen in Afrika.

Momenteel gaat het om twee projecten voor weeskinderen in Kenia, één voor straatkinderen in Ghana en één voor meisjes drop-outs in Oeganda. Er is sprake van grote betrokkenheid bij de zorg voor deze kinderen, waarom zowel in Nederland als Afrika alleen met vrijwilligers wordt gewerkt. De inzet is groot. Vrijwilligers in ons land financieren in hoge mate mee, door de kosten die ze maken als een investering in het werk te zien. De projectleiders ter plaatse in Afrika, tonen hun betrokkenheid door hun werk te verrichten naast de reeds bestaande werkzaamheden. Er zijn nauwe contacten met Afrika omdat regelmatig een bezoek wordt gebracht aan de projecten van de AMS.

aan de screening van een paar nieuwe meisjes om te zien of ze tot het project toegelaten kunnen worden. Ook vertelt hij trots eerst over de ontwikkelingen rondom de uitgestroomde en later over de nog aanwezige meisjes. Amefa is lief en zorgzaam. Als de oudere meisjes terugkomen van hun opleiding, dan heeft zij een maaltijd voor ze gekookt. Als er een meisje ziek is, dan zorgt zij er voor. Linda is weer vertrokken. Ze is een jong meisje waarvan haar schokkende verhaal in de krant heeft gestaan. De kerk heeft haar jarenlang achter slot en grendel gezet omdat ze behekt zou zijn. Social

Welfare heeft haar samen met de politie uit haar benarde omstandigheden bevrijd, toen ze van haar erbarmelijke omstandigheden hoorden. Ze is een aantal maanden door Sammy en Lucy opgevangen en woont inmiddels weer zelfstandig, samen met haar moeder. Na een uren lange reis worden we hartelijk ontvangen door Lucy en haar kinderen,

Ghana

In juni bezochten Silvia Kamminga en Astrid den Haan een bezoek aan het project van de AMS in Takoradi, west Ghana. Na een reis van ongeveer zes uur met het vliegtuig, reizen ze de volgende dag van de hoofdstad Accra, door naar de havenstad Takoradi. Daar is ons project voor straatkinderen.

Een dagopvang waar kinderen uit de arme dorpen rondom worden vermaakt en zorg krijgen. Een nachtopvang voor straatmeisjes, waar vijftien meisjes verblijven waarvan een aantal door de politie uit de mensenhandel zijn bevrijd. De uren lange reis van Accra naar Takoradi biedt ons een prima gelegenheid om al een beetje in Afrikaanse sferen te komen. Ondertussen praten we heel wat af met Sammy. Hij vertelt levendig - zoals hij kan - over de drukte op het project. Er zijn een paar meisjes uitgestroomd en hij heeft veel werk gehad

samen met een paar meisjes van de nachtopvang. De kleintjes dragen met veel gemak onze zware koffers op hun hoofd van de auto naar onze kamer. De openbaring van de geheime achter deuren waar ze meestal niet komen, blijkt een waar feest. Vanwege de uitstroom van zes die hun opleiding hebben behaald, zijn er deze keer veel nieuwe meisjes waarmee we niet eerder kennis hebben gemaakt. Daarom is de snel gearrangeerde videovoorstelling ook des te leuker, waarmee we alle medewerkers van de AMS in Nederland aan

ze voorstellen. Ze kijken en luisteren aandachtig en de meisjes die sommigen van ons herkennen, reageren enthousiast wijzend naar de beelden. Ze besluiten om, voordat wij een

paar weken later weer zouden vertrekken, ook een videoboodschap te maken voor de mensen in Nederland. Wat een hele happening wordt. Het is geen gemakkelijk werk, maar Sammy en Lucy zijn over het algemeen erg tevreden over de meiden. Met name de jongere meisjes moeten soms hun draai nog vinden en dat valt vaak niet mee. Daarom was het extra leuk toen we Mary Dixon ontmoetten. Zij

was één van de eerste meisjes die zorg kreeg op ons project. Ze was niet gemakkelijk. Had aanvankelijk grote moeite met het aanvaarden van gezag en het ontwikkelen van structuur in haar leven. Ze liep toen geregeld boos weg en dacht dan dat

ze het op straat beter zou hebben. Maar uiteindelijk kwam ze na wat slechte ervaringen weer terug en bleek toen bereid om aan de slag te gaan met haarzelf. Dat heeft haar door de jaren heen erg goed gedaan. Ze is nu een prachtige volwassen vrouw die ons trots haar levensverhaal vertelt. Tijdens een

samenkomst met de meisjes roept ze hen indringend op om hun kans te pakken, omdat het op straat niet goed met ze komt. Vurig vertelt ze haar verhaal en uit ze dankbaar hoe ze na twee keer te zijn weggelopen, toch weer een kans kreeg tot het volgen van een opleiding. Ze is nu een bekwaam kapster

en werkt in een kapsalon van Takoradi samen met nog een aantal meiden van ons project die in opleiding zijn. We hebben alle meisjes op hun leer-/werktraject bezocht. Ze stralen bij ons bezoek, het doet ze zichtbaar goed. Verlegen maar vol trots laten ze zien waarmee ze bezig zijn. Uiteraard hebben we met alle kinderen een groot feest gehouden. Dat

biedt altijd een goede kans om ook de kinderen uit de omliggende dorpjes even flink te verwennen. Ze komen dagelijks naar het project om te dansen, te drummen en te

spelen. Waar nodig wordt zorg aan ze verleend. De dagopvang is er reden toe, dat ook de omgeving blij is met het project en er een breed draagvlak voor is. Nadat ze waterballonnen van

ons hebben gekregen staan ze bij de kraan te springen om ze met water te vullen. Kunnen niet wachten en verdringen zich zodra we hun snuitjes beplakken met kleurige stickers. Onze meiden juichen zodra de slingers zien die we meegenomen hebben. Er hangen nog wat slingers van de vorige keer. Ze zijn

er zuinig op en het geeft hun verblijfsruimte een beetje extra kleur. Sammy en Lucy zien lachend toe hoe de kinderen genieten. Sammy haalt er muziek bij wat het feest compleet maakt. Er wordt gedanst en gezongen en iedereen is blij. Na afloop gaan we met de kinderen mee naar hun dorp. Daar laten ze ons trots de "geitenstallen" zien die ze met hun families bewonen. Ze willen ons graag voorstellen aan hun vader en moeder die ons met grote vriendelijkheid tegemoet treden. Ook zij zijn blij dat de AMS hun kinderen niet vergeet.

Twintig van hen volgen op kosten van de AMS een opleiding. Ouders die hard aan het werk zijn op het veld roepen ons vriendelijk toe. *God bless you, thank you for your help.* De kinderen huppelen en zingen *glory, glory, glory, somebody touched me... I know it was the hand of the Lord.* Een liedje dat ze inmiddels jaren geleden hebben geleerd van Elly & Rikkert. Het is prachtig om te zien hoeveel mensen blij gemaakt worden met wat de AMS daar doet. Het doet ons goed om te zien wat de resultaten van onze inspanningen in Nederland zijn. Hoeveel mensen blij worden gemaakt en weer hoop krijgen en hoe op een relatief eenvoudige manier anderen een betere toekomst krijgen. Sammy en Lucy werken daar hard aan. Staan elke morgen rondom half vijf op. Lucy kookt dan voor de meisjes een goed ontbijt, zodat ze met gevulde maag de dag in kunnen. 's Avonds rond de klok van twaalf horen we Sammy nog over het terrein lopen. Het zijn pracht mensen met een groot hart voor de ontwikkeling van hun land en voor de kinderen in nood!

Bezoek Sammy & Lucy Ntumy

In augustus waren de coördinatoren van het project in Ghana in ons land. Ze zijn hier op uitnodiging van huisgemeente De Schoof in Hoogeveen.

De AMS is het zendingswerk van deze huisgemeente. Er is vooral gesproken over te verwachten ontwikkelingen op geestelijk gebied in Europa en Afrika, die de komende jaren van invloed zullen zijn op het werk, en waarmee rekening moet worden gehouden in gezamenlijke beleidsafspraken. We hebben vrijwel dagelijks met elkaar vergaderd en nagedacht hoe op de te verwachten ontwikkelingen in te spelen. Waarbij het een belangrijk onderwerp was, hoe het project zich vooral naar zelfstandigheid kan ontwikkelen. In ieder geval hebben we besloten om het bedrijfje dat Sammy & Lucy in waterproductie hebben opgezet in afgelopen jaren, een

injectie te geven middels het verstrekken van een lening. Dat beschouwen we als een belangrijke bijdrage die het werk in meerdere mate naar onafhankelijkheid moet voeren. Ook is nagedacht over samenwerking tussen de vier projectonderdelen van de AMS in de drie landen van Afrika. Daarnaast kwamen we tot de conclusie dat de opleidingstrajecten zoveel mogelijk op het projecten zelf moeten gaan plaatsvinden, middels het inhuren van vakleerkrachten. Daarom wordt nu gestart met het opzetten van een kappersvakopleiding. Ze kregen van De Schoof een beamer mee naar huis samen met diverse kinderfilms, om zo de kinderen uit de aanliggende dorpjes te kunnen vermaken met filmvoorstellingen. De eerste voorstelling vond onmiddellijk op zaterdag plaats na terugkeer in Takoradi.

Kenia

In juli brachten Gerja Everts en Mariette Prins een bezoek aan de jongeren in Nairobi. Ze zijn opgegroeid in het weeshuis van Karungu en zoeken nu hun geluk in deze Afrikaanse wereldstad. Ze bezoeken alle jongelui in hun thuissituatie en doen verslag.

Als eerste hebben we Daniel opgezocht. Hij woont op het industriegebied, een zeer onbegaanbaar gebied voor auto's.

De wegen lijken meer op modderpoelen. Daniel werkt als beveiliging en woont hier niet ver van zijn werk. Zijn huis is niet meer dan een oude geitenstal, een houten karkas met metalen golfplaten, waarin een bed staat met daarnaast een kleine salontafel. De elektriciteitsdraden hangen los aan het plafond, waaraan provisorisch een stopcontact is gemaakt. In de hoek staat een kolenkachel die gebruikt wordt als

verwarming en om op te koken. Levensgevaarlijk, want koolmonoxidevergiftiging is hier geen ongewone zaak. Het is een kleine schets van wat we tegenkwamen. Alle jongelui hebben hun eigen verhaal, ieder leeft in schamele omstandigheden. Het is een klein stukje uit het begin van ons dagboek met reisverhalen van onze belevenissen in Nairobi. We zochten alle twaalf jongeren op die zijn opgegroeid in het

weeshuis. Inmiddels zijn ze volwassen en wonen ze op zichzelf in de wereldstad Nairobi. Veel Kenianen hopen hun geluk in deze stad te vinden, maar het leven is er niet eenvoudig: de stad is overbevolkt, het is erg moeilijk om werk te vinden en voor velen is het meer overleven dan leven. Ook voor onze

en nichtje, en helpt bij de verkoop van groente en fruit. Ook werkt ze in de huishouding. Wij zijn ondertussen gewend geraakt aan de kleine woonblijven van de jongeren, maar als Lillian haar kamer laat zien schrikken we echt. Ze slaapt in

de keuken, ergens verderop in het gebouw. Dat is een erg donker en benauwd hok met wat potten en pannen. Licht is er niet en het stinkt er indringend naar de paraffine die gebruikt wordt bij het koken. Zodra de zon schijnt op de blikken dakplaten is het binnen om te stikken. Er kan precies een matras liggen die deze kleine ruimte opvult tot aan de wanden. Dus bestaat haar slaapkamer uit iets dat niet

groter is dan haar matras. Ondanks haar leefomstandigheden heeft Lillian een groot hart voor kinderen, evenals de rest van de groep. Met z'n allen willen ze zorgen voor straatkinderen in de stad. Ze zijn erg dankbaar dat ze eerder zelf kansen hebben gekregen en willen daarom nu zelf de handen uit de mouwen steken voor anderen. Het is indrukwekkend om hen in hun omstandigheden te ontmoeten en te zien hoe iets wat achttien jaar geleden begon voor deze toen nog kleine kinderen, zich nu

binnenkort voortzet naar hulp voor andere kinderen. We hebben twaalf mooie mensen ontmoet en zijn er trots op met hen te mogen samenwerken.

Inmiddels wonen Joachim, Isaiah en Lillian in een door de AMS gefinancierd appartement en hebben daar elk een eigen kamer. Het is de bedoeling dat kinderen zich daarbij zullen voegen die in de komende tijd van het weeshuis in Karungu naar Nairobi gaan komen.

Projectreizen naar Afrika

Het hele jaar door reizen mensen uit de actiegroep van de AMS op eigen kosten naar de projecten. Om de kinderen te ontmoeten en de vriendschap te waarborgen in de onderlinge samenwerking.

In november gaan Ineke Prins en Wilma van der Vinne naar Oeganda. In december Gaat Hetty Wesseling, Edwin Schulte en Eddy den Haan naar Karungu. Rondom de jaarwisseling gaan Krista Schutte en Yvonne Prins naar Ghana. Van hun ervaringen lezen we weer een verslagje in de volgende Koerier.

Acties AMS

Het hele jaar door wordt actie gevoerd voor onze kinderen.

Dat begint vroeg in het voorjaar met chocoladeverkoop en daarna een deurcollecte. Daarna de sponsoractie bij bedrijven ter ondersteuning van de Afrikeloop. Dan in de tweede helft van het jaar de pepernotenactie met direct daarna de Afrikeloop. Dit jaar van 20 t/m 26 oktober. Op 17 november is er weer de zaalvoetbalcompetitie. Met deze acties halen we een groot deel van onze noodzakelijke inkomsten op. Daarnaast zijn we afhankelijk van giften. U kunt ons dus blij maken als u wilt.

jongeren is het leven niet eenvoudig, zoals het verhaal van Daniël al illustreert. De levensomstandigheden zijn nogal anders dan wij in Nederland gewend zijn. Allen leven in een dakplaten huisje met een ruimte van vier bij vier meter. Alleen het hoognodige is aanwezig, zoals een bed, een stoel en iets om op te koken. Vaak delen ze hun leefruimte nog met iemand anders. Dat is meestal een familielid, vriend of iemand van de groep uit Karungu. Wij noemen het slums, een sloppenwijk, waarin ze leven, maar de jongeren zijn oh zo trots dat we ze komen opzoeken in hun huis! Ze zijn erg blij en dankbaar dat de AMS hen niet uit het oog heeft verloren en hen nog steeds opzoekt en ondersteunt waar nodig. Ook al staan ze nu op eigen benen. Onze laatste bezoek was aan Lillian, een prachtige jonge vrouw. Ze woont nu bij haar tante

